

at det ikke havde været saa overmaade mærkeligt, om det ærede Medlem havde taget Hensyn dertil, da det i Regelen har faaet Folkethingets Tilslutning, og det dog pleier at være det almindelige Tilfælde, at man tager Hensyn til Thingets Beslutninger — men ganske vist, det ærede Medlem er nu en Gang ude over dette; han mener, at det vilde være farligt, om man skulde gjøre det. Smidlertid er det dog ganske besynderligt, at dengang han troede at kunne benytte mig for sine Paastande, var Ordføreren en mageløs Autoritet. Men da jeg oplyste ham om, at han havde misforstaaet hele Sagen, udviklede han, at det naturligvis heller ikke dueede det Mindste. Men det skulde altsaa have været et Bevis for, at man godt kunde bruge disse Hundredetusinder uden Bevilling. Ja, dersom man ikke havde andre Argumenter at komme frem med, synes jeg unegtelig, at man lige saa gjerne kunde gaa hen og lægge sig. Jeg skal forøvrigt, som sagt, ikke forsøge eller følge det ærede Medlem videre, man kan tage, hvilket af Udtrykkene man vil. — Det ærede Medlem ansøgte som Bevis for sin Opfattelse af Reserverfonden, at vi efter at have forhandlet om de 77,000 Kr., som Ministeren uberettiget havde taget af Reserverfonden, men som han fik Naade for hos Nigsdagen og Bevilling til, endda bevilgede samme Aar 50,000 Rd. eller 100,000 Kr., dette, sagde han, skulde være et Bevis for, at vi alligevel lod Reserverfonden staa. Det ærede Medlem tager atter feil. Det, han tror at kunne anføre som Bevis for sin Paastand, er nogaagtigt et Bevis for vor Opfattelse af Reserverfondens urørlige Stilling, en Opfattelse, der er hævdet, lige siden Theatret fik den, hvad Tscherning end kan have sagt i 1858. Jeg maa nu, ligesom det ogsaa tidligere er blevet vittret af et Medlem her i Salen, sige, at det er en Fornøielse at se, hvilke Guldborn man nu kan finde i, hvad Tscherning har sagt; da han var i Live og her i Salen, da var det Grus Altsammen, men nu finder man som sagt det ene Guldborn deri efter det andet. Jeg siger, at, hvad end Tscherning kan have sagt, hvad jeg ikke skal komme ind paa, og hvad Flertallet end dengang vedtog — jeg indrømmer gjerne, at det kunde være grumme behageligt, hvis man altid kunde henvise til, hvad Flertallet dengang vedtog for at kunne støtte Mindretallets Opfattelse af, hvad det nu ikke kan faae gennemført, men at føre Beviset er ikke let — jeg siger, at hvad end dengang var Tilfældet, fik Theatrets Reserverfond i 1870 en sær-

egen ny Stilling. Den var ændret noget frem og tilbage tidligere, men det hævedes med Styrke i alle disse Aar, at Reserverfonden var urørlig. Det er fra Mindretallet gjort gjældende, at der kunde tages deraf til den daglige Drift, hvis det var absolut nødvendigt, men man er aldrig gaaet yderligere end dertil, bestandig er det blevet hævdet, at Reserverfonden var urørlig. Nu mener det ærede Medlem at faae en Støtte for sin Paastand deri, at man samtidig med, at man ved en næsten enstemmig Beslutning fra Folkethingets Side paany hævede denne Betragtning, desuagtet vedtog en Bevilling til Theatret paa 100,000 Kr.; men jeg siger, at det netop er et Bevis paa det Modsatte, thi hvis man havde tvivlet om, at den første Betragtning og Beslutning ikke i Fremtiden vilde blive punkkelig godkjendt, vilde man ikke have bevilget disse 100,000 Kr., og man nærede ikke nogen Tvivl om, at dermed var Sagen afgjort, saa at man ikke engang behøvede at nære nogen Frygt i saa Henseende, hvad ogsaa den Gang udtryffeligt blev udtalt, fordi der ikke var Tale om, at man yderligere vilde komme til at angribe Reserverfonden eller havde Brug for den. Saaledes er der i det ærede Medlems Udtalelser, naar man tager dem lidt fra hinanden, bestandig det modsatte Bevis af det, som det ærede Medlem tror at kunne finde i enkelte Løsreone Sætninger af de tidligere Forhandlinger, som han har benyttet, navnlig af den Del, som jeg har haft i Diskussionen. Jeg har forundret mig, ved at høre det ærede Medlems Foredrag igaar, over, at det ærede Medlem med den Indsigt i Sagen, som han har, har kunnet debitere en saadan Nækle af Paastande angaaende de tidligere Forhandlinger, som han fremsatte for os; men der skal jo ganske vist forsøges paa Noget, naar man den ene Dag skal forsvare, at Statsværdier til et Beløb af en halv Million gaa bort uden Bevilling og den næste Dag ligeledes skal forsvare, at Statsværdier til et Beløb af henvend en halv Million ogsaa gaa ud af Statens Formne uden Bevilling, uagtet § 49 endnu staar i Grundloven. Under et saadant Forsøg maa man naturligvis anstrænge sig noget, og kan derved let komme til at gaa for vidt. — Jeg har ved disse Udtalelser villet hævede den rette Forstaaelse af vore finansielle Forhandlinger i de senere Aar om dette Spørgsmaal, og har ogsaa villet udtale min Glæde over, at vi i denne Sag maa have det ærede Mindretal af Finantsudvalget med os. Det har nemlig sin store Betydning, at vi have Mindretallet med os, efter-